

מרדכי ירשובסקי:

„שהדתיים לא ינתינו לנו איך לחיות!“

לאחד מעמיתיי במערכת היה נדמה, שמרדכי ירשובסקי מתמודד על ראשות עיריית תל-אביב מאז ומתמיד. הוא הסביר לי מה מקור הרושם הזה: הח"כ הנמרץ של שינוי הודיע על כוונותיו הרציניות לפני זמן רב מאוד. עוד לפני שעניין הבחירות הפך אקטואלי באמת. וירשובסקי הוא כנראה רץ למרחקים ארוכים. הוא היה ממקימי שינוי, שחיפשה גנרל ומצאה אותו בדמותו של ינגאל ידני. אומרים שהיום מחפשת שינוי גנרל אחר – זה מה שאומרים. שאלתי את ירשובסקי על הכנותיו לכיבוש המיבצר בכיכר מלכי-ישראל:

זו הפעם הראשונה שאני רץ לראשות עיריית תל-אביב. היות שהייתי היועץ המישפטי של העירייה ואני מכיר את העבודה המוניציפאלית, אני סבור שיש לי זכות וסיכוי לקבל את התפקיד.

● **אם תיבחר לראשות העירייה, מה תשנה?**
יש לי הרבה מאוד תוכניות. אחד הדברים העיקריים שאני רוצה לעשות, זה להילחם על כך שהדתיים, שיש להם 4 מתוך 31 חברי-מועצה, לא יקבעו את אופיה של העיר ולא ינתינו לנו איך לחיות. מלבד זה, אני רוצה לעשות רבות בענייני תחבורה, תרבות, אני רוצה לשנות את המיבנה האירגוני של העירייה, שהיום הוא מיבנה ארכיאולוגי. אני רוצה להפוך את מידרכות תל-אביב למקום הליכה לבני-אדם, ולא מיגרש-מכונניות או בית-שימוש לכלבים, כמו שהם היום.

● **אני מניחה שגם ראשי-העירייה להט רצה את כל הדברים האלה, אבל בפוליטיקה הישראלית צריך להתפשר עם כולם ובעיקר עם הדתיים.**

נכון שצריך להתפשר. אבל יש הבדל בין העמדות ההתחלתיות שלי, ובין אלה של צי"ק שצוטט היום בעיתון הארץ באומרו: „אם לא נכרות ברית עם המפלגות הדתיות, תל-אביב תהיה עיר מופקרת מבחינת ערכי המוסר.“

● **יש לך תוכנית אלטרנטיבית אם לא תיבחר?**
כן, אשאף להקים קואליציה במקום המפלגות הדתיות.

● **לעניין אחר: מדוע התרגשת בליכד כששמרו ששינוי מחכה לעזר ווייצמן?**

כי זה לא נכון. למה שנחכה לו? אין לנו שום מושג מה הריעות של ווייצמן בשאלות חברה, כלכלה, רת ומדינה. מה יודעים עליו? שהוא יונה? למה היונה הזאת לא השמיעה קול בזמן מלחמת-הבלקן? איש-ציבור אינו יכול לשבת על הגדר ולשתוק.

● **אבל ברור לכם שעזר יכול להביא קולות. אם אני זוכרת נכון, כשציורפו את פרופסור ידני לד"ש, לא ברקו אצלו מה הוא הושב בנושאי רת ומדינה. חשבו שהוא יכול להביא קולות.**

זה היה השיעור. למדנו מזה שלהתחבר עם איש המביא קולות זה לא כליכד עוזר. לא השכלנו לעשות דבר עם העוצמה הפוליטית שקיבלנו. היום שינוי עם שני חברי-כנסת מציגה קו יותר ברור ויותר תקיף מאשר ד"ש עם 15 חברים. אפשר לשאוף לגדול באופן עצמאי, בלי היצמדות למנהיג כארזימטי.

רבקה מיכאלי:

„כל זמן שמוטי ירוץ נרוץ אחריו!“

הנוהג, לפחות בארץ, הוא לרוץ עם הצגה 15-20 פעם, במקומות קטנים, לשמץ ולשמץ אותה, ואז לערוך הצגת-בכורה בפני קהל-עיתונאים, לקבל מירסום בכלי-התיקשורת, וביקורות טובות אם אפשר, ואז ללכת לקהל הרחב.

המשתתפים ב-יורדים על השבוע אינם מכבדים נוהגים, ומרוב התלהבות הם רצים כבר 250 הצגות. רק עכשיו הם החליטו לעשות הצגת-בכורה. שאלתי את רבקה מיכאלי מדוע 250 הצגות-הרצה.

למעשה אלה היו הצגות-הערצה. אנחנו כל הזמן מעריצים האחד את השני. עכשיו הגענו לשיא כזה של הערצה, שמוכרחים לשתף בזה עוד אנשים.

● **אולי פחדתם שהמבקרים לא יאהבו אתכם ולכן דחיתם את הבכורה?**

לא. אנחנו פשוט קורצנו מחומר שאינו מאמין בהצגות-ככורה, אבל החיים כופפו אותנו והחלטנו להיענות לדרישת התכרים והעיתונאים שנעלבו. אולי הצגת בכורה תרגיע אותם. עד עכשיו לא היה לנו שום מסעי-פרסום, לא בטלוויזיה, לא ברדיו, שום יחסי-ציבור – וזה לא הורגש כלל באולם.

● **התוכנית מותחדשת כל הזמן. כל כמה זמן אפשר לראות את „יורדים על השבוע“ מבלי לראות את אותה התוכנית?**

כל חודשים יש משהו אחר, מלבד שיר הפתיחה ועוד איזה קטע נורא מצחיק.

● **בזמנו אמרת לי שהתכנית מיועדת לכל עסיישראל. ראיתי אותה ולגמרי לא חשבתו ככה.**

אני עדיין חושבת שזו סאטירה להמונים. נכון שהיו התפרצויות וצעקות פה ושם, אבל יש לנו קהל מכל הסוגים. כמוצא-שבתות, למשל, יש תמיד המון דתיים המגיבים וצוחקים. פעם אפילו היתה קבוצה מאורגנת מאריאל, ואחרי התוכנית הם ניגשו ואמרו שמאוד נהנו. חשבתו שאולי הם לא הבינו, אבל הסתבר שהבינו טוב מאוד.

● **רבקה-לה, מפני שהתוכנית משתנה כל הזמן, אתם יכולים להמשיך אותה לנצח. תעשו את זה?**
אנחנו נרוץ עד שנתעייף. כל זמן שמוטי קירשנבאום ירוץ, אנחנו נרוץ אחריו.

אברהם כץ-עוז:

„תמיד חצי צה"ל יישב בבית-סוהר!“

60 חברים מקיבוץ נחל-עוז, חתמו לפני כמה שבועות על עצומה לשיחרורו של חבר-המשק אייל אופיר מבית-הסוהר. אייל אופיר נכלא על סירובו לשרת בלבנון, והוא אינו הראשון מבני-המשק שנכלא על אותה ה-עבירה. בימים אלה יושב בכלא חבר-משק נוסף. שאלתי את ח"כ אברהם כץ-עוז, חבר נחל-עוז, אם הסירוב לשרת בלבנון הפך לתופעה בקרב בני-המשקים.

איהו תופעה בסדרה-כל יש היום 51 סרבני-לבנון בכל הארץ. ● **מה דעתך עליהם?**

אני מכבד את ההכרעה האישית שלהם. אנשים שהגיעו למסקנה, שבחוראי לא היה להם קל להגיע אליה. אלה אנשים מצפוניים, לוחמים א"א. יש לי כבוד אליהם. אבל יחד עם זה, אני מגנה את התופעה. כל עוד אנחנו במצב שהחלטות מתקבלות על-ידי ממשלה שנבחרה על-ידי העם – אסור לנו לסכן את הדמוקרטיה, מלבד אם החלטנו לעשות מהפיכה. ואני מאמין שעדיין לא החלטנו. מחר או מחרתיים, כשירצו לגייס חיילים כדי לפנות מתיישבים מהגדה, אחרים יסרבו. נגיע למצב שתמיד חצי מצה"ל יישב בבית-הסוהר.

● **איך אתה יכול להסכים עם האנשים הפרטיים ולהתנגד לתופעה? הרי התופעה עשויה מהרבה אנשים פרטיים.**

אני חושב שאפשר להפריד ושצריך להפריד. אגב, את הדברים שאני אומר לך עכשיו אמרתי היום מעל בימת הכנסת, אחרי שח"כ בני שליטא, שאני לא רוצה לתת לו תארים, אמר שסרבני-לבנון הם בוגדים ואש"פיסטים ומה לא.

● **שמעתי שאשתך חתמה על העצומה לשיחרורו של אייל אופיר מבית-הסוהר. אתה לא חתמת. האם זו תחילתו של פילוג נוסף בתנועה הקיבוצית? מה, אשתי חתמה? לא ידעתי.**